ZARAFET BUDALALARI

MOLIÈRE

Bir perdelik komedi

Fransızca aslından tercüme eden:
İsmail Hâmi Danişmend

ÖTÜKEN

YAYIN NU: 1729
EDEBÎ ESERLER: 888

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NUMARASI: 49269

ISBN: 978-625-408-153-8

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

1. Baskı: Sühulet Kitabevi 1938
2.BASKI

Özgün Adı: *Les Précieuses ridicules*

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50 • (0212) 293 88 71 - Faks: (0212) 251 00 12

Editör: Oğuzhan Murat Öztürk

Son Okuma: Çağla Yılmaz

Tashih: Hülya Aşkın

Kapak Tasarımı: Ötüken

Dizgi-Tertip: Damla Acar

Baskı ve Cilt: İMAK OFSET BASIM YAYIN SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.
Akçaburgaz Mah. 137. Sok.No: 12 Esenyurt / İstanbul / TÜRKİYE
Sertifika Numarası: 45523 Tel: (0212) 444 62 18

İstanbul-2021

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Molière: Asıl adı Jean-Baptiste Poquelin olan Molière 1622 yılında Paris'te dünyaya geldi. Önceleri saray döşemelerini yapan babasının yanında çalışan Molière yirmili yaşlarının başında babasının ısrarlarına rağmen bu işten ayrılarak Paris'i terk etti. Aynı yıl 9 arkadaşıyla beraber Illustre-Théâtre adlı tiyatroyu kurarak sahneye çıkmaya başladı. Sahne adı olarak Fransa'da bir köy ismi olan Moliére'i tercih etti. Bu isim otuz yıl sonra 1673 yılında hayata gözlerini yumduğunda onunla birlikte ölümsüzleşecekti. Kendisine has mizah duygusuyla kaleme aldığı oyunlar yaşadığı dönemdeki düşünce kalıplarına uymadığından sıklıkla menfi tepkilere neden olsa da eserleri bugün hâlâ tiyatro tutkunlarının alakasını celp etmektedir.

İsmail Hâmi Danişmend (1892-1967): 1892 yılında Merzifon'da dünyaya gelen İsmail Hâmi Danişmend babasının görevi dolayısıyla gittiği Beyrut'ta orta öğrenimini tamamladı. Fransa'da College de France'da İstanbul'da Mekteb-i Mülkiye'de öğrenim gördü. İstanbul Maliye Mektebi ve Edebiyat Fakültesi ile Mülkiye Mektebi'nde dinler tarihi ve siyasal tarih dersleri verdi. Bağdat'ta Hukuk müdürlüğü vazifesinde bulundu ve Bağdat'ın kaybedilmesine kadar burada kaldı. İşgal döneminde önce Mustafa Kemal Paşa ve Fethi Bey'le *Minber* gazetesini, onun kapanmasının ardındansa *Memleket* gazetesini çıkarttı. Bu gazetede yazdığı milliyetçi yazılar sebebiyle Damat Ferit Hükümeti ve İngilizlerin tepkisini çekerek Anadolu'ya geçti. Sivas Kongresine İstanbul delegesi olarak katıldı ve kongrede divan kâtipliği yaptı. Kongrede Amerikan mandasını savunanlardan olduğu için tepki çekti. Aynı zamanda Sivas'ta çıkartılan *İrade-i Milliye* gazetesinin başyazarlığını yaptı.

Cumhuriyet'in ilanından sonra resmi vazife almayan Danişmend kendisini tamamıyla ilmi çalışmalara adadı. Çok sayıda telif eseri ve çevirisi bulunan İsmail Hâmi Danişmend 12 Nisan 1967 tarihinde böbrek yetmezliği teşhisiyle kaldırıldığı hastanede hayatını kaybetti ve Zincirlikuyu mezarlığına defnedildi.

"Molière" ve "Précieuse"ler

Charles d'Augennes de Rambouillet isminde bir Fransız markisi 1600 tarihinde Catherine de Vivonne Pisani isminde zengin, zeki ve zarif bir kızla evlenmişti. O seneden itibaren Fransız edebiyatı tarihinde Madame de Rambouillet ismi ile şöhret bulan bu kızın maddi cihazı içinde düğününden sonra Hotel de Rambouillet ismini alan tarihî bir konak ve manevi cihazı içinde de güzelliğinden başka fikrî zarafeti, ruhi asaleti, zekâsı, ince hissi ve nüktedanlığı vardı. Madam de Rambouillet işte bu maddi ve manevi cihazlarıyla vatanın kültür tarihinde akademiden evvel akademi rolünü oynayan bir fikir müessesesi kurdu. Fransız Sarayı'nın o zamanki kaba terbiyesiyle rezalet derecesini bulan çirkin sefahatinden, laubaliliklerinden ve bilhassa saray dilinin kabalığından tiksinen madam, pek şahane olmayan o muhitten ayrıldı ve tıpkı koza içine çekilmiş bir ipek böceği gibi kendi konağında kendine göre, kendi istediği gibi bir muhit mevcuda getirdi; saray kabalığına karşı bir aksülamel şeklinde ortaya çıkan bu yeni muhit, 1608'den 1624'e kadar geçen on altı sene içinde yavaş yavaş kuruldu. Fransız Sarayı'nın kaba diliyle çirkin ve haşin terbiyesine karşı iki sahada incelik ve zarafetin canlandıracağından bahseden madamın etrafına o devrin en zayıf insanları, en kibar ve münevver kadınları ve en mümtaz fikir adamları toplandı. Bu suretle Madam de Rambouillet'nin etrafında Fransız akademisinin tesisinden evvel bir nevi terbiye, dil ve edebiyat enstitüsü kurulmuş gibi oldu. Bu zarif sosyete ilim, şiir, edebiyat, dil, tarih, bilhassa aşk meseleleri ile meşgul oluyor, bunlara ait münakaşalar yapılıyor, birtakım fikir ve lisan cereyanları ihdas ediliyordu. Madam de Rambouillet, yapmak istediği inkılapları açıktan açığa ilan etmekten çekinmemişti. Bu inkılapların siyasetle alakası olmadığı için madamın teşebbüsüne Saray ses çıkarmadı.

Bu zarif kadının "Hotel de Rambouillet" denilen konağı, Paris'in Saint Thomas du Louvre sokağında idi. Zemin katında La Chambre

bleue d'Aarthénice Artenis'in mavi odası isminde büyük bir salon vardı; buradaki Arthénice ismi, Madame de Rambouillet'nin göbek adı olan Catherine şeklinin harfleri takdim ve tehir edilerek yapılmış anagramdı. Salonun döşemesi, sırma işlemeli mavi kadifeden olduğu için de "Mavi Oda" deniliyordu; bu geniş odanın bahçeye açılan yüksek pencereleri vardı. Fazla kalabalık olduğu zaman ara kapıları açılarak "Mavi Oda"ya birtakım küçük odalar da eklenirdi.

Lisanı tasfiye ve muaşereti ıslah etmek isteyen bu sosyete her hafta işte bu güzel salonda toplanıyor ve buranın daimî müdavimleri içinde birçok zarif ve asil kadınlardan başka devir devir La Rochefoucaud, Madeleine de Scudéry, Pierre Corneille, Scarron, Ménage, Malherbe, Bossuet, Descartes, Madame de la Fayette vesaire gibi edebiyat ve kültür tarihlerinin en parlak simaları görülüyordu. Corneille bütün şaheserlerini ilk önce bu salonda okumuş, yeni teşekkül eden akademiye ve kardinal de Richelieu'e karşı "Le Cid" Mavi Salon sosyetesince müdafaa edilmiş, Bossuet daha on altı yaşında iken ilk irticali vaazını bu salonda yapıp alkışlanmış, Descartes'in Méthode'u evvela burada tetkik ve takdir edilmişti.

Mavi salon halkını en çok alakadar eden meselelerden biri de "aşk" bahsiydi. Saraydaki perdesizlik, bu sahada da bir aksülamel yapmıştı; fazla olarak, kadınlarla erkeklerin beraber tetkik ettikleri meselelerin en başında bu ezeli ve ebedi bahsin açılmaması da kabil değildi; bilhassa Madam'ın ıslah etmek istediği muaşeret işlerinin en mühimlerinden biri de buydu. Fakat Madam bu nazik meseleden en zarif ve mümkün mertebe kapalı tabirlerle bahsedilmesini istiyor, sarayın açık açık tabirleri kullanılmıyor, yeni tabirler, yeni ıstılahlar ileri sürülüyor ve bu suretle dil ve aşk bahisleri pek tabii bir şekilde birleşmiş oluyordu!

"Purisme" denilen dil tasfiyesinde en mühim mesele saray lehçesinin kaba tabirlerini atmakta, lisana nezahet ve sadelik vermekte görülüyordu. Mavi salonun kanaatince vazıh ve nezih bir ifade kullanmak şartıyla her meseleden bahsedilebilirdi. Kelime ve ıstılah tasfiyeleri işte bu prensibe göre oluyordu. Telaffuz meselesi de ihmal edilmemiş ve mesela birçok kelimelerden "tufeyli" sayılan harfler kaldırılmaya başlamıştı. Ezcümle "tete: teste", "esclat: éclat", "meschant: méchant" gibi istihaleler hep mavi salonda takarrür ediyordu. Bir taraftan da zarif söz merakı bazı fikirlerin birtakım teşbihler, istiareler ve teşhislerle ifadesine sebep oluyor ve hatta

bunların birçokları Fransız diline birer şive hususiyeti şeklinde geçip atiye bile intikal ediyordu. Bunların içinde "revétir ses pensées d'expressions nobles", "laisser mourir la conversation", "le mot me manque" ve "mettre une question sur le tapis" gibi hâlâ kullanılan şekiller vardı. 1608'den 1665 tarihine kadar elli yedi sene kadar süren bu münevver sosyetenin en parlak faaliyeti, 1618'den 1650 tarihine kadar otuz iki sene devam etti. Fakat Fransız dil, edebiyat ve muaşeretinde mühim roller oynayan Rambouillet ailesinin uğradığı muhtelif matemler, nihayet Mavi Salon'u ıssız bıraktı.

Madam de Rambouillet'nin isteği gibi bir fikri yahut mefhumu en nezih şekilde, yani Osmanlıca tabiriyle "edebi kelama riayet ederek" ve aynı zamanda ifade zarafetini de hesaba katarak anlatmak mecburiyeti daimî bir prensip şeklini alacak olursa, lisanı tasfiye edeyim derken çok tehlikeli bir vaziyete girilmiş olur; böyle bir vaziyetle "tasannu" ve "gayritabiilik" arasında çok küçük bir adım vardır. İnsan o küçük adımı farkında bile olmadan atar! Bu hâli daha vazıh olarak anlamak için mesela "ayna" mefhumunu ele alalım. Eğer bu kelimeyi, eski adamların dedikleri gibi "hayide" bulup da daha zarif bir şekilde ifade etmeye kalkışacak ve mesela, tıpkı on yedinci asır Fransız zürefasının yaptığı gibi "Le conseiller des grâces: Hüsnü an müşaviri" diyecek olursak derhâl tabiilikten gayritabiiliğe, ciddilikten gülünçlüğe düşmüş oluruz. "Hotel de Rambouillet"-den doğan tasfiye cereyanı meydana işte böyle bir vaziyet çıkardı ve Fransız kültürüne hizmet etmekle beraber, netice itibarıyla çarçabuk tereddi etti ve daha doğrusu öyle bir tereddiye yol açmış oldu.

Madam de Rambouillet'nin Mavi Salon'una rakip olarak rengârenk edebi salonlar ortaya çıkmıştı. Bunların en meşhurları Vikontes d'Ochy, Kontes de Brégis, Matmazel de Scudéry, Madam de Bouchavannes ve Madam de Maure gibi kibar kadınların Hotel de Rambouillet sosyetesini taklit eden salonlarıydı. Bu salonların her biri haftanın başka bir günü açılıyor ve netice itibarıyla hemen her gün bir yerde toplanılıyordu! Artık iş salgın bir moda şeklini almıştı. Bu moda lisanda, tavırda ve kıyafette "zarafet" iptilası şeklinde idi. Fakat mesele yalnız Paris'e de münhasır değildi. Payitahttan taşraya da sirayet etmiş ve bilhassa "Poitiers", "Lyon", "Bordeaux" ve "Montpellier" gibi kasabalarda da Rambouillet taklidi salonlar belirmişti! Tabii bu salonlara Mavi Salon'un parlak müdavimleri değil, onların muhtelif seviye ve sınıflara mensup mukallitleri devam ediyordu.

MOLİÈRE

1622 senesi Kânunusanisi'nin 15. günü Paris'in "Saint-Honoré" sokağında ve bu sokakta "Vieilles-Etuves" sokağının köşesindeki evde Jean Baptiste Poquelin isminde bir çocuk doğdu. Büyüdükten sonra Molière ismini alan bu çocuk, bütün dünya edebiyatının en büyük simalarından biri ve belki de birincisi olmak ve insanları insanlara teşhir etmek için doğmuştu.

Jean Baptiste Poquelin'in babası, Fransa kralının hususi uşaklığıyla döşemeciliğini yapan J. Loquelin ve anası da Marie Cressé isminde bir kadındı. Babası, oğlunu saraydaki hizmetine halef olarak yetiştirmek istiyordu; onun için daha küçükken "Saint Honore" sokağındaki dükkânına çırak olarak sokuyor ve bu vaziyette zavallı çocuk on dört yaşına girdiği zaman biraz okumakla biraz hesap yapmaktan başka bir şey bilmiyordu.

Küçük Poquelin'in ana babası daha sağdı. Bu ihtiyar adam ara sıra zeki torununu çok hoşlandığı tiyatrolara götürürdü; fakat çocuk her tiyatro dönüşünde mahzun ve düşünceli görünüyor ve gittikçe babasının döşemecilik sanatından nefret etmeye, dükkânı zindan gibi görmeye başlıyordu. Nihayet bu hissini babasına açtı; dedesi de yardım etti ve bunun üzerine küçük Poquelin Paris'in o zaman "Collége de Clermont" denilen şimdiki "Louis le Grand" lisesine yerleştirildi. Poquelin'in bu lise hayatında temin ettiği kazançlardan biri de o devrin zadegân çocuklarıyla tanışmak oldu. Bunların en mühimi, meşhur Prens de Conti idi. Bu Prens sonra onu muhtelif vaziyetlerde himaye etti.

Poquelin'in işte bu sırada, yahut liseyi bitirdikten sonra meşhur filozof Gassendi'den felsefe okuduğu hakkında da bir rivayet vardır. Bundan sonra genç Poquelin "Orléans" Hukuk Fakültesi'nde

görülür. Yüksek tahsilini burada bitirdikten sonra, 1645 tarihinde avukat olarak baroya kaydedilmişse de mahkemeden ziyade tiyatroya devam etmiş, sahneden gözünü ayırmaya hiçbir zaman muvaffak olamamıştı. Bejard ailesiyle tanışması da işte bu sırada oldu. Bunlar üç kardeşti. İçlerinde Madeline isminde bir kızla Dupare isminde bir heveskâr daha vardı; bunlar da kendisi gibi tiyatro çılgınıydı. Evvela vakit geçirmek için birkaç amatör oyunu verildi. Fakat nihayet Poquelin bunları profesyonel bir heyet şekline sokup ilk trupunu teşkil ederek "L'Illustre Théatre" ismini verdi. Fakat Poquelin ailesi bu vaziyetten memnun olmamıştı. Bunların nazarında kralın uşaklığından kazandıkları şeref, aktörlükle lekelenemezdi! İşte bu telakki karşısında kalan genç Poquelin nihayet sanat uğrunda Poquelin'likten istifa edip eskiden ölmüş meçhul bir müellifin ismini alarak Molière adıyla sahneye çıktı.

Tabii bu suretlerle genç Molière, ailesini bile sanatına feda etmiş demekti. Fakat asıl felaket bu değildi. İşlerin çok fena gitmesiydi! O zaman Paris'te "Theatre du Marais" ve "Hotel de Bourgogne" isminde iki daimî tiyatro vardı; bütün seyirciler öteden beri bunların tiryakisiydi; zaten "L'Illustre Théâtre" trupu hep acemi aktörlerden mürekkepti; tabii bu vaziyetin ziyandan başka bir neticesi olamazdı. Molière bu hâle iki sene dişini sıktı! Fakat alacaklılar onun kadar sabırlı değildi. Nihayet onlar ağızlarını açtı ve zavallı Molière 1645 tarihinde borç yüzünden Châtelet zindanına atıldı.

Çile müddetini bitirip çıktıktan sonra, artık Paris'te dikiş tutturamayacağını anlayan büyük ve züğürt dâhi taşraya çıkmaktan başka çare olmadığını anladı ve sanat aşkı uğrunda ailesinden ayrıldıktan, hapse girdikten sonra, şimdi de kasaba kasaba dolaşıp halkı güldürerek nafaka toplayacak göçebe bir trup vaziyetini isteye isteye yahut istemeye istemeye göze aldı.

Molière 1645 senesinin son aylarından 1658 tarihine kadar tam on iki sene Fransa'nın orta ve cenup vilayetlerinde şehir şehir, kasaba kasaba dolaşarak çok acı ve çetin bir tecrübe devri geçirdi. Bu uzun zaman içinde dolaştığı yerler pek belli değilse de Bordeaux, Mantes, Toulouse, Lyon, Montauban, Narbonne, Avignon, Grenpble, Rézenas ve Béziers gibi birçok şehirlerle kasabalara gittiği muhakkaktır.

Bu devrinde henüz kendi şahsiyetini kavrayamamış olan bu çok büyük adam, ancak Corneille, Rotrou, Ryer vesaire gibi Fransız

EŞHAS

LÂ GRANJ: Yüz bulamamış bir âşık.
DÜ KRUAZI: Yüz bulamamış bir âşık.
GORJIBÜS: Saf bir burjuva.
MADLON[3] : Gorjibüs'ün kızı. Zarafet budalası.
KATOS: Gorjibüs'ün yeğeni. Zarafet budalası.
MAROT: Zarafet budalalarının hizmetçisi.
ALMANZOR: Zarafet budalalarının uşağı.
MARKİ DÖ MASKARIY: Lâ Granj'ın uşağı.
VİKONT DÖ JODLE: Dü Kruazi'nin uşağı.
İki sedyeci
Komşu kadınlar[4]
Kemancılar

"Vaka Paris'te, Gorjibüs'ün evinde alt kat salonlarından birinde geçer."

---

[3] Bu isim yeni nüshalarda "Magdelon" şeklindedir.
[4] Lüsil ve Selimen isminde iki kadın.

ZARAFET BUDALALARI
-Bir perdelik komedi-

BİRİNCİ MECLİS

LÂ GRANJ, DÜ KRUAZI

DÜ KRUAZI: Mösyö Lâ Granj

LÂ GRANJ: Ne var?

DÜ KRUAZI: Biraz bana bakın, amma gülmeden.

LÂ GRANJ: İşte baktım, ne olmuş?

DÜ KRUAZI: Şu bizim ziyarete ne dersiniz? Nasıl, memnun kaldınız mı?

LÂ GRANJ: Siz ne fikirdesiniz? İkimiz için de memnun kalınacak bir tarafı var mı?

DÜ KRUAZI: Doğrusu, pek yok gibi.

LÂ GRANJ: Vallahi ben kendi hesabıma çok sinirlendim. Dünyada bu kendini beğenmiş taşra bülbülleri kadar burunları Kaf dağında mahluklar görülmüş, işitilmiş şey mi? Bizim gördüğümüz muameleyi dünya kuruldu kurulalı acaba kimse görmüş mü? Oturacak yer göstermeyi bile zorla kibirlerine yedirdiler. Ben ömrümde bu kadar kulaktan kulağa fısıldaşma, bu kadar esneme, bu kadar göz ovalama, bu kadar saat sorma görmedim! Ne söylediysek "evet"ten, "hayır"dan başka bir cevap alabildik mi? Ama hakkulinsaf söyleyin, biz dünyanın en adi adamları bile olsaydık onlar bize bundan beter bir muamelede bulunabilirler miydi?

DÜ KRUAZI: Galiba çok içinize işlemiş, öyle görüyorum.

LÂ GRANJ: İşlemez olur mu? Hem öyle işledi ki ben bu edepsizliği dünyada onların yanına bırakmam. Onların bize niçin ehemmiyet vermediklerini ben biliyorum. Zarafet budalalığı yalnız Paris'in havasını bozmakla kalmadı, taşraya da yayıldı, bu yabani yosmalar da o havayı bol bol içlerine çekti. Hasılı yapmacıkla hoppalık bir araya geldi, işte bunlar ortaya çıktı! Ama böylelerinden hürmet görmek için nasıl adam olmak lazım geldiğini ben bilmez değilim; eğer siz de bana uyarsanız, ikimiz beraber olur, bunlara öyle bir oyun oynarız ki hem budalalıklarını anlamış, hem insan tanımasını biraz daha iyi öğrenmiş olurlar.

DÜ KRUAZI: Peki ama, ne yapabiliriz?

LÂ GRANJ: Benim Maskariy isminde bir uşağım var. Birçoklarınca o da bir nevi zürefadan sayılır; malum a, şimdi piyasada zarafetten, nüktedanlıktan ucuz mal yok. Herifin yegâne merakı ocakzadelik taslayarak kurum satmak. İşte öyle bir ukala dümbeleği! Zarif edalarla kırılıp dökülmek, ara sıra galeyana gelip şiir söylemek öteden beri bayıldığı şeylerdir! Onun için başka uşakları çok kaba bulur.

DÜ KRUAZI: İyi ama şimdi kendisine ne yaptırmak istiyorsunuz?

LÂ GRANJ: Ne yaptırmak mı istiyorum? Yaptıracağım şey… Bir kere şuradan çıkalım da öyle anlatayım.

İKİNCİ MECLİS

GORJIBÜS, DÜ KRUAZI, LÂ GRANJ

GORJIBÜS: E, kızımla yeğenimi gördünüz. Nasıl, iş yolunda gidecek mi? Ziyaretinizin neticesini anlayabilir miyim?

LÂ GRAN: Siz orasını bizden ziyade onlardan anlayabilirsiniz. Bize gelince, zatıalinizin lütfen gösterdiğiniz hüsnükabulden dolayı arzı teşekkür ederek müsaadenizi istirham etmekten başka söyleyecek söz bulamıyoruz.

DÜ KRUAZI: Evet, müsaadenizi istirham ederiz.

GORJIBÜS: *(Yalnız:)* Vay canına! Galiba pek memnun gitmiyorlar. Acaba neye canları sıkıldı? Şunu bir anlasam. Gel!

ÜÇÜNCÜ MECLİS

GORJIBÜS, MAROT

MAROT: Ne emrediyorsunuz, efendim?

GORJIBÜS: Nerede senin hanımların?

MAROT: Odalarında.

GORJIBÜS: Ne yapıyorlar?

MAROT: Dudak boyası yapıyorlar.

GORJIBÜS: Evin içi boyacı küpüne döndü, artık yeter. Git söyle şunlara, aşağı insinler.

DÖRDÜNCÜ MECLİS

GORJIBÜS

(Yalnız:)

Bu aşüfteler boyalarıyla, pomatalarıyla galiba beni iflas ettirmek istiyorlar. Ne tarafa baksan yumurta akı, aselbent düzgünü, ömrümde ismini işitmediğim daha bin türlü zımbırtı! Şu memlekete geldik geleli hiç olmazsa bir düzine domuz yağı kullandılar; her gün kaynattıkları koyun paçalarıyla alimallah dört uşak beslenir!

BEŞİNCİ MECLİS

MADLON, KATOS, GORJIBÜS

GORJIBÜS: Suratlarınızı yağlamak için bu kadar masrafa girmek çok lazımdı doğrusu! Deminki misafirlere ne yaptınız ki adamcağızlar buz gibi çıktılar, söyleyin bakayım? Ben sizi onlara vereceğim, ona göre karşılayın diye tembih etmemiş miydin?

MADLON: Biz onlardan öyle usulsüz muameleler, öyle yolsuzluklar gördük ki artık nasıl hürmet edebilirdik, babacığım?

KATOS: Aklı başında bir kız için öyle adamlarla anlaşmak imkânı olur mu, amcacığım?

GORJIBÜS: Ne kusurları var ki?

MADLON: Aman kadınlara ne güzel muamele etmesini biliyorlar! Ömrümde işitmedim! Öyle damdan düşer gibi hemen evlenmek bahsinden söze başlanır mı hiç?

GORJIBÜS: Ya nereden başlasınlar? Mantonatalıktan mı? Öyle davranmalarından benim kadar siz de memnun olmamalı mısınız? Dünyada bundan daha kibarca hareket mi olurmuş? O kadar meşru tekliflerde bulunmaları da adamcağızların ne büyük bir hulusla hareket ettiklerini ispat etmez mi?

MADLON: Aman, babacığım, doğrusu çok mahalle ağzı şeyler söylüyorsunuz! Sizden böyle sözler işittikçe ben utanıyorum; biraz kibar havası teneffüsüne o kadar ihtiyacınız var ki!